

Omezil-li se žalovaný v řízení na okresním soudě při prvním roku, nařízeném k ústnímu přelíčení, na pouhé popření žalobního nároku, a rok ten pak bez dalšího jednání odložen, lze při příštím roku proti nedostavivšímu se žalovanému vynéstí rozsudek pro zmeškání jen podle §u 442, odstavec druhý (§u 399), nikoli podle §u 442, odstavec první (§ 396) c. ř. s.

Ministerstvo spravednosti bylo upozorněno advokátní komorou v Praze na to, že soudy různým způsobem vykládají ustanovení §§ 396, 442 a 399 c. ř. s. Jedny jsou náhledu, že nelze použití ustanovení § 396 c. ř. s., bylo-li jednání odročeno, když byl nárok žalobní popřen a dále jednáno nebylo, a zmešká-li pak jedna z obou stran příští líčení, že postupovati nutno podle § 399 c. ř. s.

Část soudů naproti tomu jest toho názoru, že v případech takovýcho lze § 396 c. ř. s. použiti.

Podle zpráv presidií sborových soudů prvé stolice z obvodu vrchního zemského soudu v Praze jest převážnou většinou daná otázka řešena u soudů tím způsobem, že byl-li rok po popření nároku žalobního bez dalšího jednání odročeno podle § 134, nemůže se, zmeškal-li pak žalovaný, postupovati podle § 396 c. ř. s., nýbrž podle § 399 c. ř. c. tím méně ovšem, zmeškal-li by žalobce. Jiného mínění jsou a jinou praxi má toliko několik okresních soudů.

Aby docíleno býti mohlo v této obci jednotnosti nálezů, požádalo ministerstvo spravednosti, by předsednictvo Nejvyššího soudu předložilo otázku k rozhodnutí plenárnímu senátu.

Plenární senát Nejvyššího soudu zodpověděl otázku shora uvedenou právní větou.

D ů v o d y: Otázka, o niž jde, netýká se řízení na sborových soudech prvé stolice.

Dostavily-li se obě strany k prvému roku (§ 239 c. ř. s.), jest přednes ve věci samé vyloučen (poslední věta § 239 c. ř. s.), popření žalobního nároku žalovaným nemá procesuálního významu. Došlo-li tudíž v takovémto případě k odložení prvního roku, a žalovaný se k odloženému prvnímu roku nedostaví, bude proti němu vynesen rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. V dalším řízení, po předsevzetí prvního roku za účasti obou stran, rozchází se podstatně řízení na sborových soudech prvé stolice a řízení na soudech okresních. V onom řízení následuje povinná písemná odpověď na žalobu (§ 243 c. ř. s.). Nepo-

dána-li v čas, dojde na rozsudek pro zmeškání podle §§ 398 a 396 c. ř. s., třebaže žalovaný při prvním roku byl popřel žalobní nárok (§ 239, poslední odstavec c. ř. s.). Po včasné odpovědi na žalobu má místo rozsudek pro zmeškání podle § 399 c. ř. s.

V řízení na soudech okresních dlužno rozeznávat. Konal-li se výjimečně odděleně prvý rok (§ 440, odstavec prvý, druhá věta a § 239 c. ř. s.) a obě strany se k tomuto roku dostavily, platí i zde o přípustném přednesu stran totéž, co platí o přípustném přednesu stran v řízení na sborových soudech prvé stolice, ani zde nemá popření žalobního nároku žalovaným pro podklad budoucího rozsudku pro zmeškání procesuálního významu, takže, nedostaví-li se žalovaný k nejbližší příštímu líčení rozepře, propadne rozsudku pro zmeškání podle § 442, odstavec prvý a § 396 c. ř. s.). Týž názor zastáván jest v rozhodnutí býv. c. k. nejv. soudního dvoru ve Vídni ze dne 27. května 1914, Rv. I. 503-14. (uveřejněn pod čís. 1688 úř. sbírky).

Dostavil-li se žalovaný k prvnímu ústnímu líčení rozepře, nechť předcházel mu oddělený prvý rok ku provedení procesních úkonů, naznačených v § 239 c. ř. s. čili nic, a obmezil-li se na prohlášení, že popírá žalobní nárok, jest tento projev procesuálně přípustným, a jde jen o to, jaký význam dlužno projevu tomu přiznati pro případ, že po tomto projevu bude prvé ústní líčení rozepře bez dalšího jednání odročeno a žalovaný k tomuto odročenému líčení rozepře se nedostaví.

Bývalý c. k. nejvyšší dvůr soudní v rozhodnutí ze dne 11. dubna 1911, RI. 255-11 (úřed. sb. čís. 1428, sb. čís. 5431) upřel v takovémto případě popření žalobního nároku žalovaným veškerý procesuální význam pro otázku podkladu rozsudku pro zmeškání a vyslovil právní názor, že dlužno vynésti rozsudek pro zmeškání podle prvního odstavce § 442 a § 396 c. ř. s. Přiznal popření žalobního nároku žalovaným pouze ten význam, že vyloučen tím úsudek o uznání žalobního nároku, odepřel však projevu žalovaného význam popření skutkového podkladu žalobního nároku, poněvadž popření lze žalobní nárok i při plné správnosti žalobního skutkového přednesu.

S tímto stanoviskem nelze souhlasiti. K tomu, by bylo zjištěno, že žalobní nárok nebyl žalovaným uznán, netřeba výslovného jeho prohlášení. Z mlčení nelze na uznání žalobního nároku usuzovati.

Výslovné popření žalobního nároku lze pojímati jen jako popření skutkového podkladu žaloby. Právě tak, jako žalobce není

povinen, by žalobní nárok v žalobě po právní stránce odůvodňoval, ba příslušné právní vývody do žaloby ani nepatří, nepotřebuje žalovaný popírati právní opodstatněnost žalobního nároku.

S právními vývody žalovaný není vyloučen a nepřednesl-li jich, může právní neopodstatněnost žaloby uplatňovati v opravných prostředcích i proti rozsudku pro zmeškání. Prohlásil-li tudíž žalovaný, že popírá žalobní nárok, chce se tím uchrániti před nepříznivými následky příštího zmeškání roku. Poněvadž pak tyto nepříznivé následky záležely by v tom, že skutkový podklad žaloby přijal by se, zůstav nepopřeným, za pravdivý, dlužno popření žalobního nároku žalovaným považovati za projev ve smyslu § 399 c. ř. s., k němuž podle tohoto zákonného ustanovení rovněž dlužno přihlídnouti a jenž proto vylučuje rozsudek pro zmeškání podle prvního odstavce §§ 442 a 396 a dopouští jen rozsudek pro zmeškání dle druhého odstavce §§ 442 a 399 c. ř. s.

Plenární usnesení ze dne 24. června 1924, čís. pres. 1267-23.

Na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci movité jest vésti exekuci, je-li věc ve výlučné moci dlužníka (§ 253, 262 ex. ř.), dle §u 249 a násl. ex. ř., jinak dle §u 331 a násl. ex. ř.

V praxi Nejvyššího soudu vyskytl se rozpor v řešení otázky, jakým způsobem jest vésti exekuci na dlužníkův podíl na hmotné věci movité. Kdežto jedni měli za to, že jest tu výlučně postupovati podle § 331 a násl. ex. ř., připouštěli druzí exekuci podle § 249 a násl. ex. ř. Plenární senát, jenž byla věc pro různost názdů předložena k rozhodnutí, zodpověděl ji, jak shora uvedeno.

Důvody: Otázka, o niž tu jde, jest spornou nejen v praxi, nýbrž i v literatuře.

Tak zejména Neumann (System der Exekutionsordnung 1900 str. 177 č. 2. a poz. 6 a 7 uvedenou tam další literaturou a Kommentar zur Exekutionsordnung 1910 str. 726 odst. 8 a pozn. 12) zastává náhled, že na spoluvlastnický podíl lze vésti exekuci jenom podle § 331 a sl. ex. ř.; podobně patrně i Fürstl. die österr. ZPG. II. B. Exekutionsordnung str. 103, kdežto Stubenrauch: Kommentar zum A. B. G. B. 1902 str. 1020 k § 829 odst. II. a str. 1021, pozn. 1 hájí stanovisko, že na spolu-